

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยและแบบแผนการเกิดอาชญากรรมพื้นฐานในอำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี เนื่องจากในระยะตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2538-2543 สถิติคดีอาชญากรรมพื้นฐานในอำเภอหนองจิก มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง อันเป็นเรื่องที่ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อความรู้สึกไม่มั่นคง ปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนโดยส่วนรวม ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงส่วนที่ต้องได้รับการแก้ไข กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ รวมทั้งหมด 162 คน แยกเป็นผู้ต้องโทษหรือเคยต้องโทษ เด็กหรือเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาว่ามีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษในคดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคล จำนวน 23 คน และในคดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 31 คน และผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ คู่สมรส พ่อแม่ ลูกที่บรรลุนิติภาวะ ที่ นื่อง ปู ยา ตายาย ลุง ป้า น้า อา ของผู้ต้องโทษหรือเคยต้องโทษ เด็กหรือเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาว่ามีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษ รายละเอียด 2 คน รวมผู้เกี่ยวข้อง จำนวน 108 คน ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาทั้งหมดวิเคราะห์โดยใช้ระเบียบวิธีทางสถิติเชิงพรรณนา หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าไคสแควร์ ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

1. ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคล จำนวน 23 คน เกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 31 คน เป็นเพศชายทั้งหมดส่วนใหญ่ มีการศึกษาค่ำ มีรายได้ต่ำพักอาศัยอยู่ในเขตชนบท และเป็นโสด ส่วนผู้ที่สมรสและมีบุตรแล้วจะมีบุตรมากกว่า 2 คน ขึ้นไป เคยกระทำผิดและครอบครัวเคยว่ากล่าวตักเตือนมาก่อนและไม่เคยมีญาติกระทำผิด ภูมิลำเนาครอบครัวส่วนใหญ่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ไม่มีสมาชิกในครอบครัวติดเหล้าและยาเสพติด มักไม่ชอบไปโรงเรียน และขาดเรียนบ่อย ครูให้ความสนใจกลุ่มตัวอย่างเพียงปานกลาง

2. ข้อมูลการรับรู้บทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 162 คน ส่วนใหญ่เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจท้องที่นานๆ ครั้ง เมื่ออยู่ในบ้านมีความรู้สึกปลอดภัยมาก เมื่อออกจากบ้านในเวลากลางวัน รู้สึกปลอดภัยปานกลาง เมื่อออกจากบ้านในเวลากลางคืน รู้สึกปลอดภัยปานกลางและปลอดภัยน้อย ในจำนวนที่เท่ากันและเมื่อออกจากบ้านมีความรู้สึกปลอดภัยในบุคคลและทรัพย์สินที่อยู่ในบ้านปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ออกกว่ากล่าวตักเตือนผู้ที่สงสัยว่าจะกระทำผิดและออกให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำแก่ประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม นานๆ ครั้ง และนานๆ ครั้ง เช่นกันที่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เข้าร่วมกรณีพิพาทที่เกิดขึ้นในหมู่บ้าน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจออกสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า ถ้ามีการกระทำผิดเกิดขึ้นผู้กระทำผิดจะต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวได้ กลุ่มตัวอย่างตอบว่าไม่แน่ใจและเห็นด้วยว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจับกุมผู้กระทำผิดได้เป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในท้องที่อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 40.74 และร้อยละ 40.12 ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้ความร่วมมือกับชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าเมื่อเกิดคดีประทุษร้ายต่อชีวิต และร่างกาย และประทุษร้ายต่อทรัพย์สินแล้ว ผู้กระทำผิดมักได้รับโทษตามกฎหมาย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่และรองลงมาตอบว่าไม่แน่ใจและเห็นด้วยว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเมื่อถูกจับกุมได้มักติดคุกไม่กี่ปี ในจำนวนร้อยละ 38.03 และ ร้อยละ 28.40 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจให้บริการแก่ประชาชนโดยเท่าเทียมกันในด้านความยุติธรรม และเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติตามหน้าที่และมีความรับผิดชอบ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่และรองลงมาตอบว่าไม่แน่ใจและไม่เห็นด้วย ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมักขอหาผลประโยชน์มิชอบใส่ตนเอง ในจำนวนร้อยละ 41.36 และร้อยละ 24.69 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลการรับรู้บทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐตามที่ได้ศึกษามาพบว่า ปัจจัยการรับรู้บทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐมีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน กล่าวคือ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจท้องที่นานๆ ครั้ง จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ตั้งใจจะละเมิดกฎหมายได้ประกอบอาชญากรรมพื้นฐานขึ้น ซึ่งมิงานวิจัยที่ได้ศึกษาไว้เกี่ยวกับการออกตรวจท้องที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะสามารถลดอาชญากรรมได้ ดังเช่น ธวัชชัย

อาหารสุรส และคณะ (2527) ที่พบว่า ยุทธวิธีมีความเป็นไปได้สูงในการป้องกันอาชญากรรมที่นำมาใช้คือ ยุทธวิธีสายตรวจเดินเท้า สายตรวจจรดยนต์ และยุทธวิธีที่มีความเป็นไปได้ระดับกลางคือ ยุทธวิธีการจัดทีมงานตำรวจ โครงการเพื่อนบ้านเตือนภัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กองบัญชาการตำรวจนครบาล (2530) และวิรัตน์ ราชณรงค์ (2525) ที่พบว่า การปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ การติดตั้งดูยาม และการตั้งด่านตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น สามารถป้องกันอาชญากรรม และการปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นมีความจำเป็นจะต้องออกตรวจลาดตระเวนท้องที่ ดำเนินการสืบสวนติดตามจับกุมผู้กระทำผิด ปัจจัยการรับรู้บทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรม ประการต่อมา ได้แก่ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ออกว่ากล่าวตักเตือนผู้สงสัยว่ากระทำผิด และให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่ประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งเข้าระงับกรณีพิพาทที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านนานๆ ครั้ง เพราะหากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ออกว่ากล่าวตักเตือนผู้สงสัยว่าจะกระทำผิด ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำแก่ประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมอย่างสม่ำเสมอแล้ว จะเป็นการป้องกันไม่ให้อาชญากรรมลุกลามใหญ่โต ปัจจัยการรับรู้บทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานอีกประการหนึ่งได้แก่ หลังเกิดเหตุเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจออกสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิดนานๆ ครั้ง ทั้งนี้เพราะหากมีอาชญากรรมเกิดขึ้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินการติดตามจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพแล้ว จะมีผลต่อการป้องกันอาชญากรรม ทำให้สมาชิกในสังคมเห็นเป็นเยี่ยงอย่างว่า การกระทำผิดก็ไม่อาจพ้นเงื้อมมือของกฎหมายได้ ผลการศึกษาครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิพนธ์ คันธเสวี และคณะ (2535) ที่พบว่า สาเหตุการฆ่ากันตายที่เกิดขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากบทบาทของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่มีประสิทธิภาพในการสืบสวนจับกุม การดำเนินคดีเป็นไปอย่างล่าช้าขาดความเที่ยงธรรมและกระทำการไม่ถูกต้อง จึงต้องไปจัดการล่ากันเอง

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีความเชื่อมั่นในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐในด้านการอำนวยความสะดวกอันข้างสูง และมีทัศนคติในเชิงบวกต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่ากำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้ความร่วมมือกับชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม และเจ้าหน้าที่ตำรวจให้บริการแก่ประชาชนโดยเท่าเทียมกันในด้านความยุติธรรม และปฏิบัติหน้าที่โดยมีความรับผิดชอบ และมีความเชื่อมั่นว่าหากกระทำผิดกฎหมายในพื้นที่อำเภอหนองจิกแล้ว จะต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวได้ ส่วนการที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่

เมื่อถูกจับกุมได้และติดคุกเพียงไม่กี่ปีนั้น อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างที่น่ามาศึกษาในครั้งนี ส่วนใหญ่เป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกเพียงไม่กี่ปี เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก บางครั้งได้รอลงอาญาไว้ หรือบางครั้งได้รับโทษจำคุกแต่ได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ ขณะถูกจำคุกอยู่ในเรือนจำ จึงถูกปล่อยตัวออกมาก่อนกำหนด

ผลการวิจัยครั้งนี้ หากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้เพิ่มความเข้มงวดในการออกตรวจฯ ทั้งที่ การออกว่ากล่าวตักเตือนผู้ต้องสงสัยว่ากระทำผิด ออกให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่ ประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม เข้ายับกรณีพิพาทที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านอย่างสม่ำเสมอ และเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพแล้วจะสามารถป้องกันอาชญากรรมได้เพราะกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นและศรัทธาในกระบวนการยุติธรรมอยู่แล้ว

3. แบบแผนการเกิดอาชญากรรมพื้นฐาน

การตรวจสอบจากสมุดสถิติคดีอาญาทั่วไป พบว่า ผู้เสียหายในคดีอาชญากรรม พื้นฐานเกี่ยวกับบุคคล และเกี่ยวกับทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ผู้เสียหายเป็นเพศชาย ในขณะที่ ผู้ต้องโทษหรือเคยต้องโทษ เด็กหรือเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาว่ามีความผิดแต่ไม่ต้อง รับโทษ เป็นเพศชายทั้งหมด คดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลส่วนใหญ่ เกิดในเวลา กลางคืน ในช่วงเวลา 18.01 น. - 24.00 น. รองลงมาเกิดในเวลากลางวัน ในช่วงเวลา 12.01 น. - 18.00 น. ในขณะที่คดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนใหญ่เกิดในเวลา กลางวัน ช่วงเวลา 12.01 น. - 18.00 น. รองลงมาเกิดในเวลากลางวัน ช่วงเวลา 00.01 น. - 06.00 น. ในคดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคล เหตุเกิดในเคหสถานและในที่สาธารณะ ในจำนวนที่เท่ากัน ในขณะที่ในคดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สิน เหตุเกิดในเคหสถาน เป็นส่วนใหญ่ รองลงมาเหตุเกิดในที่รกร้างว่างเปล่า ในคดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับ บุคคลวิธีการในการกระทำผิดส่วนใหญ่ใช้กำลังกาย ในขณะที่คดีอาชญากรรมพื้นฐาน เกี่ยวกับทรัพย์สิน จะขวยโอกาสขณะที่ผู้เสียหายไม่อยู่บ้าน จัดและสิ่งกีดกันเข้าไปลักทรัพย์ อาวุธที่ใช้ในคดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลส่วนใหญ่เป็นท่อนไม้ ในขณะที่คดี อาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนใหญ่คนร้ายใช้อาวุธปืน สาเหตุในการกระทำผิด ในคดีอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลส่วนใหญ่สาเหตุมาจากการทะเลาะวิวาท รองลงมาสาเหตุมาจากผู้สาว

แบบแผนการเกิดอาชญากรรมพื้นฐานที่น่ามาศึกษาครั้งนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของ อาชญากรรมพื้นฐานที่เกิดขึ้นในอำเภอหนองจิก ในระหว่างปี พ.ศ. 2538-2543 ด้วยเหตุที่

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเฉพาะผู้ต้องโทษหรือเคยต้องโทษ หรือเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษา ว่ามีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษ ด้วยข้อจำกัดดังกล่าวเมื่อมีคดีเกิดขึ้นแล้วแต่ยังไม่สามารถ จับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้หรือจับกุมตัวได้แล้วแต่ความล่าช้าในกระบวนการยุติธรรมที่การพิจารณา คดีเป็นไปอย่างล่าช้า ศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาหรือคดีมีพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะลงโทษผู้ถูกจับกุมตัวได้ ผู้ถูกจับกุมจึงพ้นโทษไปจึงไม่ได้นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างมาศึกษาวิจัยน้อย เช่น ในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นความผิด เกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายวิธีการกระทำความผิดจะเป็นการใช้กำลัง ทำร้ายร่างกายทั้งที่ความจริงแล้ว คดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ยังมีคดีพยานตายมีการใช้อาวุธปืน แต่เนื่องจากความผิด ฐานทำร้ายร่างกายและใช้กำลังภายในการกระทำความผิด การแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษสามารถทำได้โดยง่าย เนื่องจากผู้เสียหายยังมีชีวิตอยู่ จึงสามารถเป็นประจักษ์พยานยืนยันการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดได้ แต่การฆ่ากันตายโดยการใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิด การแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อจะนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษเป็นไปด้วยความยากลำบาก กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาครั้งนี้จึงมีน้อย อย่างไรก็ตามจากแบบแผนการเกิดอาชญากรรมพื้นฐานที่เกิดขึ้นตามที่ได้นำมาศึกษาครั้งนี้จะเห็นได้ว่า การจะควบคุมอาชญากรรมพื้นฐานไม่ให้เกิดขึ้นต้องเพิ่มความเข้มงวดในการออกตรวจท้องที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อตัดช่องโอกาสในการกระทำความผิดผ่านบุคคลทั่วไปก็ต้อง ระวังระวัง ไม่เปิดโอกาสให้มีช่องที่ผู้กระทำความผิดจะทำความผิดได้

4. ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ตัวแปร การศึกษา รายได้ ที่อยู่อาศัย จำนวนบุตร ครอบครัวยุคแรกเกิดวัยเด็กเมื่อกระทำความผิด ครอบครัว/ญาติ เคยถูกลงโทษเมื่อกระทำความผิด ภูมิภาคหลังครอบครัว สมาชิกในครอบครัวติดยาเสพติด การชอบไปโรงเรียนในวัยเรียน ความสนใจของครู การขาดเรียน และจำนวนเพื่อนในวัยเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน ส่วนตัวแปรสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานและอภิปรายผล

สมมติฐานที่ 1 การศึกษามีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่า การศึกษามีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 และสูงกว่า กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 ในขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือสูงกว่า ซึ่งแตกต่างกับงานวิจัยของ สุวิทย์ รุ่งวิสัย และคณะ (2520) ที่พบว่า การไม่ได้รับการศึกษาหรือได้รับการศึกษาน้อย ทำให้คนจำนวนมากมีแนวโน้มที่จะกระทำผิด เช่นเดียวกับงานวิจัยของโสภา ชูพิทูลชัย และคณะ (2524) ที่พบว่า ผู้กระทำผิดซ้ำและกระทำผิดครั้งแรกนั้น ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำ คือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือต่ำกว่า จึงขาดความรู้ความสามารถที่จะนำไปใช้ประกอบอาชีพเลี้ยงครอบครัวได้ และเนื่องจากการศึกษาต่ำนี้เองเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจจึงถูกชักจูงได้ง่าย โอกาสที่จะกระทำผิดหรือประกอบอาชญากรรมจึงมีสูงมาก รวมทั้ง สุรินทร์ ชาวศรีทอง (2529) ที่พบว่า ผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลางส่วนใหญ่ระดับการศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษา เนื่องจากการศึกษาต่ำจึงได้กระทำผิดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และอดคล้องกับ นวลจันทร์ หักชนชัยกุล (2532) ที่พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีการศึกษาต่ำ คือ ไม่เกินชั้นประถมปีที่ 4

การที่ระดับการศึกษาไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน อาจเป็นเพราะการศึกษาไม่ได้ก่อให้เกิดการประพฤติตามแบบฉบับวัฒนธรรมอันดีงามและความรู้ความสามารถที่จะนำไปใช้ประกอบอาชีพที่มีนัย เพียงพอที่จะเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัวได้ จึงเป็นเหตุให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ ถูกชักจูงไปสู่การประกอบอาชญากรรมพื้นฐานได้ง่าย

สมมติฐานที่ 2 รายได้มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษพบว่า ครอบครัวผู้มีรายได้ปานกลางกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าครอบครัวผู้มีรายได้ต่ำ ในขณะที่ครอบครัวผู้มีรายได้ต่ำกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าครอบครัวผู้มีรายได้ปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โสภากูรูพิณฑล (2524) ที่พบว่า อาชญากรรมที่มีสาเหตุมาจากความยากจนนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ผู้กระทำความผิดมีรายได้ต่อวันต่ำมาก แต่กลับมีภาระต้องรับผิดชอบสมาชิกในครอบครัวมากกว่า 2 คนขึ้นไป เช่นเดียวกับ ธาณี วิชาญลักษณ์ (2525) ที่พบว่า สภาพของปัญหาอาชญากรรม เนื่องมาจากจำนวนประชากรมีมาก แต่ภาวะเศรษฐกิจไม่ดี เกิดปัญหาการว่างงาน รายได้ไม่เพียงพอต่อการครองชีพ ทำให้ประชาชนส่วนหนึ่งหันมาประกอบอาชีพที่ไม่สุจริต รวมทั้ง นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล (2532) และสุรินทร์ ชาวศรีทอง (2539) ที่พบว่า สาเหตุการกระทำผิดเกิดจากความยากจนและต้องการเงินหรือทรัพย์สิน โดยผู้ต้องหึ่งหญิงส่วนใหญ่ มีรายได้ต่ำกว่า 1,500 บาท และ 3,000 บาท ต่อเดือน

การที่รายได้ไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน อาจเป็นเพราะ รายได้ของครอบครัวไม่แตกต่างกันมาก ซึ่งต่างก็อยู่ในภาวะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัวที่มีอยู่สูง ไม่พอกับรายได้ สมาชิกในครอบครัวทั้งผู้มีรายได้ต่ำและรายได้ปานกลางยังต้องออกไปทำงานหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว ไม่มีโอกาสสร้างความใกล้ชิดและความอบอุ่นในครอบครัว

สมมติฐานที่ 3 ที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 พบว่า ที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่าที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่อยู่อาศัยในเขตชนบทกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่อยู่อาศัยในเขตชุมชน ในขณะที่ผู้ที่อยู่อาศัยในเขตชุมชนกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่อยู่อาศัยในเขตชนบท ผลการศึกษาสอดคล้องกับโสภากูรูพิณฑล (2524) ที่พบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองส่วนมากจะเป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ส่วนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชนบทส่วนใหญ่จะเป็นความผิดเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกาย ซึ่งแตกต่างกับญาณพล ยั่งยืน (2525) ที่พบว่า อาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นตามความหนาแน่นของประชากร ที่ใดประชากรหนาแน่นน้อย อาชญากรรมก็มีน้อย และอาชญากรรมในเขตเมืองจะสูงกว่าแถบชานเมือง พื้นที่ใดที่มี

สภาพความเป็นเมืองจะมีคิสูงกว่พื้นที่ที่มีสภาพเป็นชนบท เช่นเดียวกับ เสวิน ปุณณะหิตานนท์ (2527) ที่พบว่า ลักษณะของชุมชนหรือเมืองใหญ่ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยตึกกรมบ้านช่อง ตรอกชอกชอย สถานที่ประกอบกิจการค้ามากมายนั้น เป็นแหล่งเพาะเชื้ออาชญากรรม ได้มากกว่าชุมชนในชนบท เพราะองค์การทางสังคมซึ่งทำหน้าที่รักษากฎหมายปฏิบัติงานไม่ค่อยได้ผล รวมทั้ง เจียมจิต ดวงอุไร (2532) ที่พบว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพของเมืองนั้นมีผลต่อการเกิดอาชญากรรมทุกประเภท ทั้งในจำนวนและความถี่ของการเกิดคดี และสำหรับสภาพแวดล้อมทางกายภาพของพื้นที่พักอาศัยในชุมชนเมืองจะมีการเกิดคดีอาชญากรรมแตกต่างกันไปตามความหนาแน่นและลักษณะของประชากรในพื้นที่

การที่ที่อยู่อาศัยไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานนั้น อาจเป็นเพราะลักษณะทางด้านกายภาพและสภาพแวดล้อม เช่น ความแออัดของชุมชน แหล่งเสื่อมโทรม สภาพการจราจรของเขตชุมชนและเขตชนบทในอำเภอหนองจิก ไม่แตกต่างกันมากนัก การคบหาสมาคมและการสื่อสารระหว่างผู้ที่อยู่ในเขตชุมชนและเขตชนบท ทำได้โดยง่าย ดังนั้นจึงไม่มีผลต่อการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

สมมติฐานที่ 4 สถานภาพการสมรสมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 4 พบว่า สถานภาพการสมรสมีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ยอมรับว่าสถานภาพการสมรสมีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน โดยผู้ที่สมรสแล้วกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่เป็นโสด ในขณะที่ผู้ที่เป็นโสดกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว ผลการศึกษาคัดค้านกับกลุ่มทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความกดดันทางสังคม โดยผู้ที่สมรสแล้วย่อมมีสภาพความเป็นอยู่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ด้วยภาระที่ต้อง รับผิดชอบต่อครอบครัว มีความต้องการทรัพย์สิน ความแตกต่างๆ แต่ไม่ได้รับการ ตอบสนอง จึงสร้างความกดดันทำให้เป็นคนเจ้าอารมณ์ ไม่พอใจ จึงกระทำผิดอาชญากรรม โดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับบุคคลได้ง่าย ซึ่งกระทำไปด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ผลการศึกษา ครั้งนี้คัดค้านกับ นิพันธ์ คันธเสวี และคณะ (2533) ที่พบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่ใช่คนโสดแต่สมรสแล้วและอยู่กินกับคู่สมรสขณะกระทำผิด ซึ่งแตกต่างจาก นัยวัฒน์ หะเดิมชิต (2533) ที่พบว่า ภูมิลำเนาผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นโสด

สมมติฐานที่ 5 จำนวนบุตรมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 5 พบว่า จำนวนบุตรไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่า จำนวนบุตรมีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีบุตรน้อยประกอบอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่มีบุตรมากและผู้ไม่มีบุตร ในขณะที่ผู้ไม่มีบุตรประกอบอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่มีบุตรมากและผู้มีบุตรน้อย ผลการศึกษาแตกต่างจาก เอกภพอินทวิวัฒน์ (2542) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีจำนวนบุตรที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูประมาณ 3 คน

การที่จำนวนบุตรไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครอบครัวกลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีการเอาใจใส่เลี้ยงดูหรือรับผิดชอบจำนวนบุตรที่มี การมีบุตรมากหรือน้อย จึงไม่ได้มีผลต่างกันในการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

สมมติฐานที่ 6 การอบรมสั่งสอนของครอบครัว เมื่อกระทำผิด มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 6 พบว่า การอบรมสั่งสอนของครอบครัวเมื่อกระทำผิด ไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่า การอบรมสั่งสอนของครอบครัวเมื่อกระทำผิด มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ไม่เคยกระทำผิดได้กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่เคยกระทำผิดและครอบครัวเคยว่ากล่าวตักเตือน และผู้ที่เคยกระทำผิดแต่ครอบครัวไม่เคยว่ากล่าวตักเตือน ในขณะที่มีผู้กระทำผิดแต่ครอบครัวไม่เคยว่ากล่าวตักเตือนได้กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่เคยกระทำผิดและครอบครัวเคยว่ากล่าวตักเตือนและผู้ที่ไม่เคยกระทำผิด

การอบรมสั่งสอนของครอบครัวเมื่อกระทำผิด ไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมไม่ได้ขึ้นอยู่กับการอบรมว่ากล่าวตักเตือนของบุคคลในครอบครัวเพียงอย่างเดียว ประกอบกับครอบครัวไม่ได้สร้างความเชื่อมั่น ความศรัทธาให้กับกลุ่มผู้ประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ดังนั้นจึงไม่ได้มีความแตกต่างกันระหว่างการอบรมสั่งสอนของครอบครัวเมื่อกระทำผิด ในการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

สมมติฐานที่ 7 การได้รับโทษของบุคคลในครอบครัวเมื่อกระทำผิด มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 7 พบว่า การได้รับโทษของบุคคลในครอบครัวเมื่อกระทำผิด ไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ที่ตั้งไว้คือ ไม่ยอมรับว่าการได้รับโทษของบุคคลในครอบครัวเมื่อกระทำผิด มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ครอบครัว ญาติ กระทำผิดและไม่ถูกลงโทษ ได้กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่า ผู้ที่ไม่เคยมีครอบครัว ญาติ กระทำผิดและผู้ที่มิครอบครัว ญาติ กระทำผิด และถูกลงโทษ ในขณะที่ผู้ที่ครอบครัว ญาติ กระทำผิดและถูกลงโทษได้ประกอบอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีครอบครัว ญาติ กระทำผิด และผู้ที่มิครอบครัว ญาติ กระทำผิดและไม่ถูกลงโทษ ผลการศึกษาแตกต่างจาก อธิว สุวรรณบุปผา (2515) ที่พบว่า ในบรรดาเด็กที่กระทำผิดและบิดามารดา เคยมีประวัติต้องโทษจำคุก มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมภายในครอบครัว ซึ่งเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมอาชญากรรมและซีริล เบอร์ท์ (Cyril Burt อ้างถึงใน โสกา ซิปิลมันน์, 2537) ที่พบว่า ครอบครัวอาชญากรรมแนวโน้มที่สมาชิกในครอบครัวจะเป็นอาชญากรตามไปด้วย

การได้รับโทษของบุคคลในครอบครัวเมื่อกระทำผิดไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน อาจเป็นเพราะภาวะทางสังคมในปัจจุบัน กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม นอกจากมีการเรียนรู้จากบิดา มารดาแล้ว กลุ่มเพื่อน และสภาวะแวดล้อมอื่นมีอิทธิพลที่จะชักจูงหรือก่อให้เกิดการเลียนแบบในการประกอบอาชญากรรม ดังนั้น การได้รับโทษของบุคคลในครอบครัวเมื่อกระทำผิดจึงไม่มีผลแตกต่างกันในการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

สมมติฐานที่ 8 ภูมิลักษณ์ครอบครัวมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 8 พบว่า ภูมิลักษณ์ครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ที่ตั้งไว้คือ ไม่ยอมรับว่าภูมิลักษณ์ครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่พ่อแม่อยู่ด้วยกันกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่มีพ่อแม่หย่าร้างกัน ในขณะที่ผู้ที่มีพ่อแม่หย่าร้างกันกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่มีพ่อแม่อยู่ด้วยกัน ผลการศึกษาแตกต่างจากออร์ท และสตรอดเบค (Short and Strodtbeck, อ้างถึงใน โสกา ซิปิลมันน์, 2537) ที่พบว่า สาเหตุ

ที่สำคัญสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยอนุเข้าร่วมแก๊งค์ คือการที่เด็กมาจากครอบครัวบ้านแตก
 สาหรกระขาด พฤติกรรมที่แสดงจึงเป็นการกระทำเพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดไป และออรัฐ
 สุวรรณบุปผา (2515) ที่พบว่า เด็กกระทำผิดที่มีปัญหาครอบครัว ได้แก่ ปัญหาบ้านแตก
 สาหรกระขาดอันเกิดจากการหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ระหว่างบิดามารดา

การที่ภูมิหลังครอบครัวไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน
 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่บิดาหรือมารดาอยู่ด้วยกันหรือหย่าร้างกัน
 ไม่ได้แตกต่างกัน จึงไม่ได้มีผลต่อการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเด็ก เด็กขาดการควบคุม
 ดูแลจากบิดามารดา บางครั้งเด็กพักอาศัยอยู่กับผู้อื่น ทำให้เด็กขาดความรักความอบอุ่น
 มองโลกในแง่ร้าย ต่อต้านสังคม จึงถูกชักจูงได้ง่าย

**สมมติฐานที่ 9 สมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด มีความสัมพันธ์
 กับอาชญากรรมพื้นฐาน**

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 9 พบว่า สมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด
 ไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่าสมาชิก
 ในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ไม่มีสมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด กระทำผิด
 อาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่มีสมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด
 ในขณะที่ผู้ที่มีสมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐาน
 เกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่า ผู้ที่ไม่มีสมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด ผลการศึกษา
 แตกต่างจาก โสภา สปิลมันน์ (2537 : 27-28) ที่กล่าวว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มี
 มาตราฐานทางศีลธรรมเสื่อม ได้รับการเลี้ยงดูมาท่ามกลางสิ่งเลวร้ายทั้งหมดจากบิดา
 มารดา เช่น บิดา มารดา ติดสุราติดเหล้า ยาเสพติด เด็กจะเรียนรู้และเคยชินกับสิ่งต่าง ๆ
 เหล่านี้ ในที่สุดก็ประพฤติตนตาม กลายเป็นภาระของสังคม

การที่สมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด ไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์
 กับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความผูกพันในครอบครัวมีน้อย
 จึงขาดการยึดถือหรือเอาเป็นแบบอย่าง ดังนั้นจึงไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้ที่มีสมาชิก
 ในครอบครัว ติดเหล้า ยาเสพติด และผู้ที่ไม่มีสมาชิกในครอบครัวติดเหล้า ยาเสพติด
 ในการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

สมมติฐานที่ 10 การชอบไปโรงเรียนในวัยเรียน มีความสัมพันธ์กับ อาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 10 พบว่า การชอบไปโรงเรียนในวัยเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่าการชอบไปโรงเรียนในวัยเรียน มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ชอบไปโรงเรียน กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่ไม่ชอบไปโรงเรียน ในขณะที่ผู้ที่ไม่ชอบไปโรงเรียนกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่ชอบไปโรงเรียน ผลการศึกษาแตกต่างจาก นวลจันทร์ ทิศนชัยกุล (2540) ที่พบว่า การที่เยาวชนไม่ชอบไปโรงเรียนมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่กระทำผิดได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม โดยผู้กระทำผิดมีโอกาสได้เรียนรู้จากเพื่อนมักเรียนด้วยกัน แล้วจึงชวนกันหนีเรียน ส่วนจะกระทำความผิดรุนแรงเพียงใดขึ้นอยู่กับความถี่และระยะเวลาการคบหาสมาคม

การที่การชอบไปโรงเรียนในวัยเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้หรือเลียนแบบพฤติกรรมอาชญากรจากสื่อต่างๆ ด้วย ดังนั้นจึงไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้ที่ชอบไปโรงเรียนและผู้ที่ไม่ชอบไปโรงเรียน ในการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

สมมติฐานที่ 11 ความสนใจของครูในวัยเรียน มีความสัมพันธ์กับ อาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 11 พบว่า ความสนใจของครูในวัยเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่าความสนใจของครูในวัยเรียน มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ครูให้ความสนใจมากกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่ครูให้ความสนใจน้อยและปานกลาง ในขณะที่ผู้ที่ครูให้ความสนใจปานกลาง กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่ครูให้ความสนใจน้อย และผู้ที่ครูให้ความสนใจมาก ผลการศึกษาแตกต่างจาก วาภูมิ ภูริสินสิทธิ์ (2531) ที่กล่าวว่า เยาวชนที่ติดยาเสพติด มีผลจากการเรียนอ่อนแอ ปรับตัวเข้ากับเพื่อนฝูงไม่ได้และครูไม่ให้ความสนใจดูแล และเชฟเฟอร์และโพล (Schafer and Polk, 1967 อ้างถึงในโลกา ขปิลมันน์, 2537) ที่กล่าวว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เป็นผลส่วนหนึ่งจาก ประสบการณ์ทางลบจากโรงเรียนในเรื่องความบกพร่องทางการศึกษา โดยเฉพาะ

การที่โรงเรียนไม่สามารถช่วยปรับพฤติกรรมของเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำ ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากบ้านหรือชุมชนเกี่ยวกับการกระทำผิดนั้น

การที่ความสนใจของครูในวัยเรียนไม่ได้เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญกับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่มีความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน กับสภาพแวดล้อมทางบ้าน ประสบการณ์จากโรงเรียนและประสบการณ์จากทางบ้านเป็นประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันจึงไม่มีความแตกต่างกันในด้านความสนใจของครูในวัยเรียนกับการประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน

สมมติฐานที่ 12 การขาดเรียนมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 12 พบว่า การขาดเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่าการขาดเรียน มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ขาดเรียนบ่อยกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่ขาดเรียนไม่บ่อย ในขณะที่ผู้ที่ขาดเรียนไม่บ่อย กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่ขาดเรียนบ่อย

สมมติฐานที่ 13 จำนวนเพื่อนในวัยเรียน มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 13 พบว่า จำนวนเพื่อนในวัยเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐานที่ตั้งไว้ คือ ไม่ยอมรับว่าจำนวนเพื่อนในวัยเรียนมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมพื้นฐาน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีเพื่อนในวัยเรียนมากกระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับบุคคลมากกว่าผู้ที่มีเพื่อนในวัยเรียนน้อย ในขณะที่ผู้ที่มีเพื่อนในวัยเรียนน้อย กระทำผิดอาชญากรรมพื้นฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่มีเพื่อนในวัยเรียนมาก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบข้อมูลที่เป็นปัจจัยและแบบแผน ในการเกิดอาชญากรรมพื้นฐานในอำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ข้อเสนอแนะทั่วไปและข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ภาครัฐ

การศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการเกิดอาชญากรรมพื้นฐานคือการที่กลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยพบเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจออกปฏิบัติงานในพื้นที่ จึงเป็นช่องทางให้กลุ่มผู้ที่ตั้งใจจะละเมิดกฎหมายได้ประกอบอาชญากรรม ภาครัฐจึงควรสร้างภาวะแห่งการป้องกันไม่ให้มีการประกอบอาชญากรรมเกิดขึ้นเพื่อสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน ให้แก่ประชาชนเช่น การออกตรวจท้องที่ การตั้งเตือนผู้สงสัยว่ากระทำผิด การเข้าระงับกรณีพิพาทที่เกิดขึ้นในชุมชนเพื่อป้องกันมิให้อาชญากรรมขยาย โดยต้องกระทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ และเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้น ควรเพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษอย่างรวดเร็วและเป็นธรรมเพื่อทำให้สมาชิกในสังคมเห็นเป็นเยี่ยงอย่างว่า เมื่อมีการกระทำผิดก็ไม่อาจพินใจมองมือกฎหมายได้ ขณะเดียวกันควรสร้างทัศนะแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติภารกิจ โดยการสร้างความสัมพันธ์พบปะพูดคุยกับประชาชน ให้ความช่วยเหลือ ให้ความคำแนะนำแก่ประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม โดยตำรวจชุมชนเป็นแกนนำในการปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม การแก้ไขปัญหาอาชญากรรมโดยเน้นหนักไปที่การเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เป็นการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่ปลายเหตุเท่านั้น รัฐควรหาแนวทางในการพัฒนาเด็กและเยาวชนเพื่อให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ มีระเบียบวินัย และมีคุณธรรม ซึ่งจะเป็นการลดอาชญากรรมที่ต้นเหตุ

1.2 ภาคประชาชน

ประชาชนต้องมีความเข้าใจและตระหนักว่าภัยจากอาชญากรรมนั้น เป็นภัยของสังคมที่ทุกคนจะต้องช่วยกันแก้ไข มิใช่เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยเฉพาะสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันแรกที่เกิดกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมต้องช่วยกันอบรม สั่งสอน สร้างระเบียบวินัย สอดส่องดูแลให้สมาชิกในครอบครัวกระทำ

กิจกรรมต่างๆ อย่างถูกต้องเรียบร้อย เป็นที่ยอมรับของสังคม ตลอดจนสร้างความใกล้ชิด
ผูกพัน ในด้านความเป็นอยู่ จิตใจและอารมณ์แก่สมาชิกในครอบครัว

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างด้านคุณลักษณะทางสังคมและเศรษฐกิจ
และการรับรู้บทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐ ของประชากรผู้ต้องโทษ หรือเด็กและเยาวชนที่ศาล
มีคำพิพากษาว่ามีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษกับพลเมืองดีทั่วไป

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ ศาสนา กับการมีส่วนร่วม
ในการป้องกันอาชญากรรม